

"פקידונצ'יק", פרוטקציונר של גולדה, נץ קיצוני

יום הדיניץ

דיניץ מאחורי גולדה מאיר היא פתחה לו את הדלת

הוא הטיף לאמריקאים להשתחרר מהתלות בנפט הערבי. הרגיע מפעם לפעם את הציבור הישראלי, שארצות הברית אינה עומדת לכפות הסדר על ישראל. הוא הצדיק את כל פעולותיה של ממשלת ניכסון בזירה הבינלאומית, ניסה להכשיר את זוועות ויאטי נאם וקאמבוריה לפני יהודי ארצות הברית, תמך בקו ניצי ביותר באפריקה ובאמריקה הלאטינית.

כדי להכפיש את מנהיג אש"ף, יאסר ערפאת, בעיני הציבור האמריקאי, הוא הישווה אותו לפירל קאסטר.

הוא היה הדובר התקופה בי יותר נגד כל פיתרון לבעייה הפלסטינית, ובכך התחרה רק בגולדה מאיר עצמה. הוא הדין היום את עיתונאי וושינגטון, כשהצהיר בגילוי לב גמור, ש"דרישותיה של ישראל, לתיקון ניגבול נוכחים" בגזירה המיד רחית נועדו בראש ובראשונה

לדיניץ אין שום יומרה לעצב מדיניות. די לו בביצוע. הוא פיקח, חדתפיסה, מהיר בדיבור ובניסוח, עדי מומי, ועד גבול מסויים גם חסרמע" צורים. אין הוא בוחל כחנופה אישית עד להתבטלות עצמית. הוא פרגמטי לגבי עצמו, די דוגמטי בתפיסה הפרי ליטית שלו. קריאה ממושכת בקטע" עיתונים וספרים, הדנים בפעילותו בארצות הברית, מובילים למסקנה ברורה אחת: האיש ראה את עיקר תפקידו בהכשלת כל יוזמה אמריקאית שתוביל, חס וחלילה, להסכם שלום הכרוך, מטבע הדברים, בווייתורים. דיניץ, שכיהן בושינגטון בתקופה שלושה נשיאים — ריצ'ארד ניקסון, ג'ארלד פורד וג'ימי קארטר — עשה כמיטב יכולתו כדי לחסל כל אפשרות של לחץ אמריקאי להידברות עם מדינות ערב בכלל, ועם הפלסטינים במיוחד. זאת היא מסורת ארוכה, שבה דבקו כל שגרירי ישראל בארצות

כל מילחמה עם מצריים או סוריה, הסביר דיניץ, תסתיים תוך יממה, כתבוסה ערבית מוחצת. אין כל חשש מצעדים כלכליים של הערבים נגד המערב. הם אינם יכולים לשתות את הנפט שלהם. ישראל זקוקה לרוב סיני, לכל רמת הגולן ולשטחים נר" חבים בגדה וברצועת עזה. אין עם פלסטיני ואין בעיה פלסטינית — קיים רק רצונם של הערבים להשמיד את ישראל. על היהודים בגולה להעניק תמיכה בלתי מסוייגת לממ" של ישראל, כל ביקורת פומבית מסייעת לאוייב. יש חזית — ואתם תלק ממנה.

קשה לומר שקהל שומעיו של דיניץ, נואם רהוט ותקיף, המדבר אנגלית סבירה בהחלט במיבטא צברי נחמד, היה מורכב מהעילית האינ" טלקטואלית של יהודי אנגליה. ההיפך הוא הנכון. העסקנים הציוניים שם הם ברובם נמושות, המקיימים בשארית כוחותיהם את הפיקציה של "רמ" קרטיה ציונית" בשירות מיפלגות בלתי קיימות.

אבל רבים מהנוכחים יצאו מהפי גישה בזעזוע חמור. אחרי הכל, מדובר במדינה אירופית, הניזונה במידע ממיטב עיתונות העולם. המסר של דיניץ היה פשטני עד לאימה. מש" הופרך לחלוטין כעבור פחות מחצי שנה, עם פרוץ מילחמת אוקטובר '73, הוא נחשף כמלוא ערוותו.

אחד המנהיגים, ציוני ותיק המכיר היטב את יהדות ארצות הברית, חיך בעגמוניות ואמר לחבריו: "הדיניץ הזה הוא אנטיאיינשטאט, סימפלטון. האדם שלו היה ממש מעליב. אין לי ספק, שיהודי אמריקה ימותו עליו".

הקאריירה של דיניץ בארצות הברית הצדיקה את הציפיה הזאת. האיש, "שהקריש 30 אחוז מזמנו ליהודים" היה מסביר מעולה בסגור. מסר פשטני לקהל פשטני — זוהי נוסחה אידיאלית להצלחה, שגולדה הפכה אותה לאמנות, ודיניץ למדע.

רוב אנשי הקהילה הישראלית בושינגטון, עיתונאים, עובדי שגריר רות, פוליטיקאים, אמרו שדיניץ הוא "איש ביצוע מצויין". לאיש יש כושר עבודה נריר, מרץ בלתי נלאה. יש לו אפילו חושהומור.

דיניץ בפעולה נמרץ ואוהב-חיים

בתלמידה ובחיסותה המובהק של גולדה מאיר. דיניץ הוא כיום מועמדו של פרס לתפקידים מדיניים בכירים אם תעלה מיפלגת העבודה לשילטון.

פשטן ליהודים פשוטים

באפריל 1973, חודש לפני שהגיש את כתביהאמתו בור שינגטון, הופיע שימחה דיניץ לפני פורום רחב ביותר של הפררציה הציונית הבריתית בלונדון. דיניץ היה אז בן 43. שווק, רענו, שופע ביטחון עצמי. המסר שלו ליהודים "הגלותיים" המודאגים היה פשוט, חרימשמעי: לערכים אין אופציה צבאית.

בחורף 1980 הרהים ראש" הממשלה, מנחם בגין, את הפוליטיקאים והעיתונאים, שהתלקקו מסכרי בו כורכם. בגין, הסופרג'נטלמן המיי תולוגיימקטע, כינה את שגרירי ישראל בושינגטון כעבר הקרוב, עסקן מיפ" לגת העבודה בהווה, בתואר הבלתי מחמיא "פקידונצ'יק".

ביטוי כה חריף מפיו של בגין לא הושמע מאז מי יריבותו הגדולה עם דויד בן גוריון.

עיראלייהושמיעה ידעו לספר ש" בגין היה זועם כולו, וכעס על שימחה דיניץ לא ידע גבולות. דיניץ העז למתוח ביקורת על כמה מצערי ממשלת בגין. שנגעו ביישמו של הסכם קמפדייוויד. איך הוא מרשה לעצמו לרבר" רתח ראש" הממשלה, "הרי הוא איננו פוליטיקאי נבחר, אלא סיביל סרוונט (פקיד). הוא עצמו תמך בהתלהבות בכל הצעדים, שעליהם הוא מותח ביקורת כל כך חריפה"

אנשי לישכתו של בגין סיפרו השבוע להעולם הזה שדיניץ, בהיותו שגריר בארצות הברית, לא החמיך שום הודמנות להחניף לאישיותו ול" מדיניותו של מנחם בגין. בגין שיתף אותו בכל המהלכים, ובכללם השיחות בקמפדייוויד עצמו. דיניץ ייצג את הקו הנוקשה בשיחות.

הוא היה הנץ הקיצוני, לעומת משה רייך, עזר וייצמן והיועץ המישפטי, אהרון ברק, שהיו הרבה יותר מתונים. לעיתים קרובות התלוצצו בחוגי המישלחת הישראלית, שדווקא המפאייניק עלול להבי" שיל את הסכם השלום..."

היום נשמעים הרברים כאילו מובנים מאליהם. כמעט שאין צורך להסביר כיצד קורה, שעסקן בכיר במיפלגת העבודה, חברלישכה, איש הצוות המדיני יועץ בכיר של שימעון פרס בכל מגעיו עם מדינאים זרים, הוא גם נץ קיצוני ופשטני ביותר, כיאה

בלבום את האפשרות, שתקום מולדת לפלסטינים.

שיעבוד רוחני

לה היו, כמובן, העמדות הרישיות של ממשלות המערך, ואחר כך גם הליכוד, שאותן שירת דיניץ, מכל התבטאויותיו ברור, שהוא דונל בהן גם עתה. ייחודו היה בכך, ש" הצליח, יותר מכל שגריר ישראלי

עם הדוגמניות רחלי חיים, קריינית הספורט לשעבר, וריקי ארם ובכסף).

"לכל מיפלגה בשילטון"

שימחה דיניץ נולד בתל אביב לפני 54 שנים. הוא בן למישפחת סוחרים קטנים. תוצר מובהק של הציבור האזרחי האשכנזי בעיר זו.

בשנות ה-50 הראשונות למד בגורנטאון יוניברסיטי בוושינגטון, עבד כשומר בשגרירות הישראלית והגיש עבודת" מאסטר על "החיבטים הלינאליים של ההסגר המצרי בתעלת" סואץ".

הוא היה בלתי מיפלגתי, וכל המשקיפים תמימי דעים שהוא היה מצטרף לכל מיפלגה שהיתה אז בשילטון.

עם שובו לישראל השתלב במרכז ההסברה, ומאוחר יותר היה עוזרו של מנכ"ל משרד החוץ, חיים יחיאל, באמצעות יחיאל — גם הוא נץ קיצוני המקורב לגולדה — תכיר את שרת החוץ, ועשה מאמצים מוצלחים להתקרב אליה ולרכוש את אמונה.

בשנים 66-68 היה ציר ברומא וציר הסברה בושינגטון. אחרי מותו של לוי אשכול ובחירתה של גולדה לראשות הממשלה, הוא היה ראש-לישכתה, עתה"דברה, וצבר כוח פוליטי עצום.

עם מותו של יעקב הרצוג ב"1972 קיבל מינוי רשמי כמנכ"ל משרד ראש הממשלה. גולדה מאיר מינתה אותו לתפקיד שגריר ישראל בארצות הברית, חוץ התנגדותו הנמרצת של שרת החוץ שלה. אבא אבן (ראה מיסגרת).

מאז תום כהונתו בושינגטון (ינואר 1979), מכהן דיניץ כסגן-נשיא האוניברסיטה העברית, ופעיל במסודות שונים של מיפלגת העבודה. דיניץ נשוי לוויוליאן, אבי לשלושה. נמרץ ואוהב-חיים, שאפתן, על גבול הסנוביות.